

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: T.K., nar. „X“, trvale bytem „X“, právně zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem**, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 19.8.2016, č.j. KrÚ 59765/2016/ODSH/11,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 15.3.2016, č.j. CR018401/2016 ODP/Pi, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu dvanácti bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče, přičemž toto rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že v souvislosti s evidovanými přestupky proti pravidlům silničního provozu má žalobce provedený záznam dvanácti bodů v evidenční kartě v registru řidičů. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy obsahující bodové hodnocení porušení stanovených zákonem – srov. § 123 a a násl. zák. č. 361/2000 Sb. zákon o silničním provozu v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí dochází po dosažení dvanácti bodů

vztahujícím se ke spáchaným přestupkům k pozbytí řidičského oprávnění. Před vydáním uvedených rozhodnutí bylo žalobci zasláno Oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, žalobce využil možnosti podat písemné námitky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce odůvodňoval žalobu následujícím způsobem:

V žalobě uvedl v podstatě dva žalobní body. V prvním z nich, označeném jako za „a) *nerespektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že odvolací orgán zcela „*ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Tím měl zřejmě na mysli v příloze doplněného odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, vydané ve věci „*shodné*“, přičemž žalobce tvrdí, že je „*běžnou praxí*“ odvolacího správního orgánu posuzovat jen jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se tento správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a že tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí stejného odvolacího jiného správního orgánu, rovněž poukázal na obdobný postup jiného správního orgánu, a to Městského úřadu Písek ze dne 19.5.2015, kdy správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem. V dalším žalobním bodu označeném jako za „b) *nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce tvrdil, že oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Nelze omluvit „*nedostatky*“, které rozhodnutí o přestupku nese z pohledu zákonem kladených požadavků, konkrétně poukázal na případy, kdy tyto podklady nejsou „*způsobilé*“, nestačí pouze popis v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, tj. „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci – mimo obec*“, v případě přestupkového jednání dle § 12 odst. 5 zák. o silničním provozu nestačí popis ve formátu „*jízda v pružích, přeježdění pruhů apod.*“, v případě přestupku týkajícího se jízdy bez zapnutých bezpečnostních pásů nestačí formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, dále musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, údaje by měly být čitelné, srozumitelné a přehledné. Konečně, což je z hlediska vymezení žalobních námitek podstatné, uplatnil konkrétní výtky v jednotlivých pokutových blocích následujícím způsobem:

Dále žalobce uplatnil konkrétní výtky k jednotlivým pokutovým blokům, a to následujícím způsobem: ke vztahu k pokutovému bloku ze dne 4.6.2014 jsou údaje z velké části nečitelné, není uvedeno č.p. budovy, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, číslo komunikace i kilometráž absentuje právní kvalifikace, popis jednání zcela nejasný, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není se znatelné místo spáchání přestupkového jednání, nelze určit údaje o právní kvalifikaci, zda mělo dojít k přestupkovému jednání na veřejně přístupném nebo soukromém pozemku, je nečitelné identifikační číslo oprávněné úřední osoby. Obdobně tak i namítl i k pokutovým blokům ze dne 8.4.2014, ze dne 28.10.2013 a ze dne 2.5.2013, kde navíc poukázal na údajnou chybu v uvedení právní kvalifikace („*§18/4 z.č. 361/2000 Sb., správná kvalifikace zní §18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.*“). Ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 2.5.2013 namítl nedostatek popisu skutku, kdy není popsáno porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené

zákonem, absentuje uvedení přidružené právní normy, která předpokládá postižitelnost překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Nedostatků nelze zhojit přípustností strohých a zkratkových formulací tak, jak zmiňuje NSS v rozhodnutí č.j. 4As 127/2014-39. Žalobce se domáhá, aby soud se zabýval otázkou, zda jednotlivá pravomocná rozhodnutí byla způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. §65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce podal písemné námítky podle ust. §123 f zákona o silničním provozu proti oznámení o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány vycházely z příslušných oznámení policie, přičemž žalobci bylo zaznamenáno dvanáct bodů za tyto přestupky, kdy žalobce dosáhl dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče na základě těchto čtyř záznamů:

- I. Dne 2.5.2013 bylo žalobci jako řidiči zaznamenáno 7 bodů na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Obecní policie Opatovice nad Labem za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm f) bod 9 zákona o silničním provozu, neboť účastník v rozporu s ustanovením §29 odst. 1 vjel na železniční přejezd v případě, kdy je to zakázáno (výstraha světelným signálem č. S14A).
- II. Dne 28.10.2013 byly zaznamenány žalobci dva body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť žalobce v rozporu s ustanovením §18 odst. 3 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10km/h a méně než 30km/h.
- III. Dne 8.4.2004 byl učiněn záznam dvou bodů na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť žalobce v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5km/h a méně než 20km/h.
- IV. Dále byly žalobci zaznamenány dva body dne 4.6.2014 za obdobný přestupek jako v případě přestupku ad III., kdy na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Městské policie Přelouč za tento přestupek za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 5km/h a méně než 20km/h) byly žalobci zaznamenány dva body.

Jak vyplývá ze správního spisu a v podstatě i z žalovaného rozhodnutí, žalobce se již v odvolacím řízení domáhal věcného přezkumu rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, v podstatě stejný názor zastává žalobce i v žalobě. A právě v souvislosti s tímto názorem žalobce souvisí **základní stěžejní otázka**, která byla navozena již v průběhu správního řízení a je obsažena v žalobě, tj. **zda v řízení, ve kterém bylo žalované rozhodnutí vydáno, je oprávněn správní orgán přezkoumávat jednotlivá rozhodnutí vydaná**

v blokovém řízení a jaký je v podstatě smysl a účel tohoto řízení a řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů. Proto krajský soud považoval nejprve za potřebné zabývat se **podstatou rozhodnutí vydaného v řízení o námitkách a rozsahem jeho přezkumu**, a to v souladu s konstantní soudní judikaturou a dále i podstatou blokového řízení, ve kterém byla jednotlivá rozhodnutí o přestupcích v dané věci vydána.

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je **rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů** (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů **správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden**. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, náleží Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť **nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu**. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). **Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na podkladě spisu příslušné body**. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamená příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů **lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal**, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu

zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76).

Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydaném v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydaném v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4.1.2012, č.j. 3As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21.3.2012, č.j. 5As 118/2011-107 a ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostacích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „*konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Podstatné je,

že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z **konkrétní situace** a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). **Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81).

Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9As 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5As 39/2010-76, publikovaných pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9As 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná taková námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti pokutovým blokům ze dne 18.1.2015, 6.10.2014, 17.4.2014 a 1.2.2014 nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.

Námítky žalobce se týkají zejména **formálních a obsahových náležitostí** zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplyvá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání **ve zkratce** (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). **Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.** Je třeba totiž vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek **blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích** (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8As 68/2010-81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí **nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace, nebylo v nich popsáno přestupkové jednání tak, zda, jak tvrdil žalobce, k němu mělo „dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“.** Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. **Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odeprít, tj. zpráva na zahájení správního řízení o přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6As 49/2003-46). Toto své právo však **nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků, přičemž ani námítky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.**

Přes uvedené skutečnosti si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků. Ve všech žalobcem uvedených případech v rozhodnutí vydaných v blokovém řízení **byla konkrétní přestupková jednání žalobce v blocích výše zmíněných popsána jednoznačně a určitě tak, že z nich nevyplyvá zaměnitelnost s jiným jednáním, kdy nelze dospět k jinému závěru, než že v těchto rozhodnutích bylo přestupkové jednání konkrétním způsobem individualizované a zejména podstatné je, že namítaná pochybení nejsou natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí o přestupcích by nebylo možné jako podklad pro zápis vůbec použít, například z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti** (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39).

Navíc i správní orgán I. stupně (a následně i žalovaný v žalovaném rozhodnutí) byl schopen z podkladů rozhodnutí přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně **sám žalobce** přímo z uvedeného rozsudku NSS (čj. 4As 127/2014-39) přiléhavě cituje, že „*s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce*“, když „*při zohlednění specifík blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena...*“. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Navíc námítky žalobce vůči obsahu pokutových bloků se nezakládají na pravdě, např. ve vztahu

k pokutovému bloku ze dne 2.5.2013 není popis skutku uveden jen slovem „přejezd“, ale popis skutku je velmi podrobný (čl. 28 správ. spisu). Z tohoto důvodu neměl správní orgán jinou možnost než nevyhovět námitkám žalobce, když vycházely z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury. V takovém případě na tom nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), obsažené i v odvolání, přičemž se jím žalovaný zabýval i v žalovaném rozhodnutí.

Avšak i kdyby se vůbec s touto námitkou obsaženou v odvolání, tj. poukazem na jinou rozhodovací praxi, žalovaný nezabýval, tak by to nezpůsobilo automaticky bez dalšího, nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, když „povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, čj. 9Afs 70/2008-13). Námitku lze totiž vypořádat i tak, že správní orgán může uvést v rozhodnutí odlišný názor od názoru žalobce, který přesvědčivě zdůvodní a tím, minimálně implicitně, námitku vypořádá. **Absence odpovědi na ten či onen argument nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost** (srov. výše uvedený rozsudek NSS, který lze stáhnout i na rozhodovací praxi správních orgánů). Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“ je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. **Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu** (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6Ads 88/2006-132). Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděných soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ab absurdo). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 2As 7/2005-86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1As 46/2012-87), uvedl „*účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)*“.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud **zamítnout** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. března 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Lucie Marešová